

CARL FR. WISLØFF

Forkynd for børn

om lov og evangelium

CARL FREDRIK WISLØFF

Forkynd for børn om lov og evangelium

LOGOSMEDIA

Indhold

Forord	5
Indledning	7
1. Hvordan bliver jeg en kristen?	9
Hvad siger loven?	9
Hvad siger evangeliet?	9
Ikke skille ad, men skelne mellem	10
Forskellen	11
Lovens og evangeliets formål og virkning	13
Hvordan skal jeg leve som kristen?	15
2. Hvordan forkyndes lov og evangelium for børn og juniorer?	17
Forstår børn lov og evangelium?	17
Formen	18
Et advarende eksempel fra hverdagen	20
Lad børn få hele sandheden	22
3. Forbilledet og Frelseren	25
Jesus som forbillede	25
Jesus som Frelseren	26
Dåben	27
Vores ansvar	29

Forord

Hæftets indhold er oprindeligt holdt som foredrag for søndagsskoleledere. I 1939 blev foredraget udgivet i bogform: LOV OG EVANGELIUM I VOR FORKYNDELSE FOR BØRN.

I 1977 udgav ELM Forlag hæftet på dansk, og i 2003 kom det i en ny, opdateret udgave. Det er denne udgave, som hermed gøres tilgængelig påny.

Carl Fr. Wisløff belyser klart sandheden om lov og evangelium ud fra Bibelen, og han koncentrerer sig om, hvordan denne sandhed skal forkyndes for børn.

Hæftet er specielt tænkt som vejledning for medarbejdere i det kristne børne- og juniorarbejde og for forældre. Men enhver forkynner og alle, der ønsker klarhed over lov og evangelium, får her en god hjælp.

Indledning

I vor tid er mange optaget af at finde frem til de rigtige metoder i kristeligt arbejde. Hvordan skal arbejdet tilrettelægges? Hvordan får vi fat på børnene? Hvordan når vi tidens unge? Og det er godt at arbejde med disse problemer. Men der er noget, der er vigtigere end metoder. Det er selve det budskab, som vi skal forkynde.

Hvis vi ikke har det rigtige budskab at komme med, så nytter det ikke, uanset hvor effektive og flittige vi er til at arrangere. Hvis vi ikke personligt kender evangeliet om Jesus, så kan flot arrangerede mødeoplæg ikke være nogen erstatning.

Lad os derfor altid tænke på budskabet!

1. Hvordan bliver jeg en kristen?

Al forkyndelse for børn og voksne skal give svar på det vigtige spørgsmål: »Hvordan bliver jeg Guds barn?« Og forkynderen skal give sit svar ud fra Bibelen og sin personlige erfaring.

Det mærkelige er, at Bibelen ikke kun giver et, men to svar på dette spørgsmål.

Hvad siger loven?

Bibelen siger: Vil du frelses, så hold budene. Guds ord opstiller alle Guds krav, sådan som vi kender dem fra de ti bud, og siger: Gør dette, så skal du leve (Gal 3,12; 3 Mos 18,5).

Og når Bibelen siger *gøre*, så menes der ikke »at gøre det så godt du kan«, eller »så langt du ved Guds hjælp formår«. Nej, Gud mener netop: at gøre det så fuldkomment, at gerningen ikke har nogen fejl og tankerne og motiverne ikke skygge af bagtanke eller skjult dagsorden. For det gælder netop tankerne. Du må ikke engang blive vred på din bror. Du skal ikke bare bære over med dine fjender, men du skal elske dem (Matt 5).

Ifølge disse ord lader Gud sig heller ikke nøje med et mindre udvalg af gode gerninger, som du kan overkomme. Nej, det er alt eller intet. Jakob siger: »Den, som ellers overholder hele loven, men fejler blot på ét punkt, er blevet skyldig i dem alle« (Jak 2,10).

Hvad siger evangeliet?

Andre steder i Bibelen står der, at et menneske bliver frelst helt uden gode gerninger og egne præstationer. Af nåde er I frelst – ikke af gerninger (Ef 2,8-9). Dette proklameres helt uden begrænsninger. »Kom alle I, som tørster, kom og få vand! Kom, I, der ingen penge har! Køb korn,

og spis! Kom og køb korn uden penge, vin og mælk uden betaling!« (Es 55,1). Jesus er midtpunktet i alle Guds løfter om nåde. Han er den, der indbyder, og han indbyder os til at komme til ham (Matt 11,28).

Og mens det efter loven kom an på at komme til Gud med fuldkomne gerninger, så siges der her, at det er »toldere og syndere«, som må komme – fattige, handicappede – alle, der ikke har noget og ikke kan vise noget frem – og da slet ikke for Gud. Her gælder det ikke om at komme med noget, men derimod om at *få* noget. Og det, man får, er ikke noget abstrakt, men det er bogstaveligt talt ham, som man indbydes til. Han er både giveren og gaven.

Ikke skille ad, men skelne mellem

Både loven og evangeliet er Guds ord. Derfor må de ikke skilles ad.

Gud mener begge dele lige alvorligt. Han mener det, han siger i loven, for han er hellig. Han siger det sådan, at vi ikke behøver at være i tvivl om, hvordan det vil gå os, hvis det skal afgøres efter lovens målestok. Ifølge loven findes der ikke noget menneske på jorden, som er retfærdigt for Gud. Ifølge loven findes der ingen, som har ret til at kalde sig Guds barn. Læs Rom 1,18 ff, så ser du, hvordan Gud mener det, han siger i loven. Kun én har holdt den. Kun én er velbehagelig for Gud målt efter lovens målestok: nemlig Jesus.

Og Gud mener det, han siger i evangeliet. Det viste han, da han sendte sin Søn. Han er nådig og barmhjerterig. Derfor mener han hvert eneste ord i evangeliet. »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. For Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham« (Joh 3,16-17).

Men skønt loven og evangeliet ikke må skilles ad, er

det lige så vigtigt, at der må *skelnes* mellem dem. Og her er det vigtigt nøje at undersøge, hvad Bibelen i sin helhed siger, og ikke drage forhastede konklusioner. For både forkynderen og den, der lytter, må kunne skelne mellem lov og evangelium, hvis Guds ord skal blive til fred og salighed. Hvis der derimod ikke skelnes mellem lov og evangelium på den rigtige måde, bliver det falsk lære og farisæisme og medfører tvivl og afmagt.

Forskellen

Forskellen mellem lov og evangelium består ikke i, at loven hører til i GT og evangeliet i NT. Den består heller ikke i, at de fromme i den gamle pagt blev frelst ved loven, og vi i den nye bliver frelst ved evangeliet. Lov og evangelium går hånd i hånd gennem hele Bibelen. Hos Gud findes der ikke forandring (Jak 1,17). Derfor er hans hellighed såvel som hans kærlighed altid den samme. Hans krav går i bund og grund ud på det samme, og hans frelse er altid den samme og har været det fra evighed af. Denne sandhed åbenbares i Bibelen – som en forberedelse og gennem profetier i GT og endegyldigt ved Jesus og apostlene i NT.

Derfor går loven og evangeliet hånd i hånd gennem hele Bibelen. Allerede på syndefaldets dag lyder evangeliet om kvindens afkom, som skal knuse slangens hoved. Ved troen på ham, som skulle komme, blev de gammeltestamentlige fromme frelst. Alle Israels offerlove er billeder på Guds lam, som bærer verdens synd, og sådan må de tolkes. Tænk for eksempel på Forsoningsdagen, hvor syndofferbukken skulle slagtes for at sone folkets synd (3 Mos 16).

Ofte, særlig hos profeterne, skildres han, som skulle komme, så levende, at det er, som om vi ser den lidende frelser for os. Ikke for ingenting er Es 53 kaldt »det femte evangelium«.

Og ligesom der findes evangelium i GT, findes der også lov i NT. Johannes Døberen forkynder loven for at bringe sit folk til sand syndserkendelse og syndsbeholdelse, for at

mennesker skulle tage imod ham, som skulle komme. Jesu bjergprædiken er en lov for de kristnes nye liv – Jesus ville jo ikke nedbryde loven, selv om nogen tror det (Matt 5,17).

Apostlene forkynder i deres breve både lov og evangelium. Og særlig disse breve lærer os forskellen mellem lov og evangelium.

Men hvad er så forskellen mellem lov og evangelium?

For det første: *Loven svarer til vores naturlige tankegang. Evangeliet er helt fremmed og utænkeligt for os på alle måder.*

Er der noget, vi mennesker ved og regner med, så er det dette: »Vi får ingenting for ingenting«

»Den, som vil nyde, må først yde.« Og derfor fortæller ordsproget os, at »Enhver er sin egen lykkes smed.«

Det kan der være meget sandt i, når det gælder andre forhold. Men ordsproget siger også noget mere:

»Hjælp dig selv, så hjælper Gud dig.«

Og når det anvendes på frelsen, så er det helt galt. Men samtidig er det typisk: Det ligger i vores natur at regne med, at vejen til Gud er gode gerninger. Den, der skal i audiens hos dronningen, tager festtøjet på. Den, der vil til Gud, må forbedres, forvandles og blive et nyt menneske. Først derefter kan han komme.

Derfor tror et menneske gerne Guds lov. Eller i hvert fald tror han en del af den. Han vægrer sig nok ved at godtage hele lovens sandhed, der indebærer, at han må erkende, at han er fortabt. Men når loven siger, at vejen til Gud er gode gerninger, så tror han det gerne. Den tankegang ligger i os og er umulig at udrydde.

Evangeliet er derimod helt fremmed for vores natur. Det kan intet menneske tænke sig frem til. At Guds Søn har holdt loven i vores sted, at han har sonet vores synd, at vi uden nogen som helst gerning bliver frelst ved at stole på evangeliet; nej, det kan ingen forestille sig (Ef 1,9; 1 Kor 2,9). Det må forkyndes os. Det må vi høre. Ja, vi må høre det igen og igen.